

Agustí Ensesa Bonet
Escola de
Tastavins
del Gironès

El vi

Mas Uberni

Negre selecció 2010

Els vins negres de cria curta són molt agradables i fàcils de beure a l'estiu si es degusten frescos, gairebé freds, perquè els tanins resulten menys agressius. El Mas Uberni, negre selecció 2010, està elaborat amb les varietats Cabernet Sauvignon, Merlot i Ull de Llebre, ben aclimatades als terrenys que l'empresa té al Penedès. El Cabernet Sauvignon procedeix de la Vinya del Torrent, el Merlot de la Vinya del Giró,

i l'Ull de Llebre de la Vinya del Pou. La verema es fa manual, amb selecció de raïms. El vi és d'un color negre cirera de capa mitja. L'aroma és potent i atractiva, amb records de fruita vermella madura i amb notes una mica vegetals. En boca és molt agradable, saborós, amb notes varietales dels raïms amb què ha estat elaborat. Molt bon maridatge, ben fresc, amb un sopar a la fresca amb plats freds de xarcuteria,

patès i formatges suaus. Preu aproximat: 6 euros.

El celler elaborador: El celler Jaume Casanellas està ubicat a Guardiola de Font-Rubí. La finca s'anomena Cal Marina i es troba al camí de Puigdàlber a les Cases Noves, o sigui, al cor del Penedès. La família s'ha dedicat durant generacions al conreu de les seves terres amb l'objectiu d'oferir vins de qualitat, singulars i personals. Al Girovi 2011 van obtenir Medalla d'Or de Catalunya amb el seu vi rosat. La família té un gran respecte per l'entorn, amb gran estimació per la feina en la terra on han nascut. Mereix una visita. Per a més informació: www.masuberni.com i www.girovi.cat.

Col.leccionisme

Adéu als Jocs

Acabada la competició a Londres, és el torn dels col·leccionistes

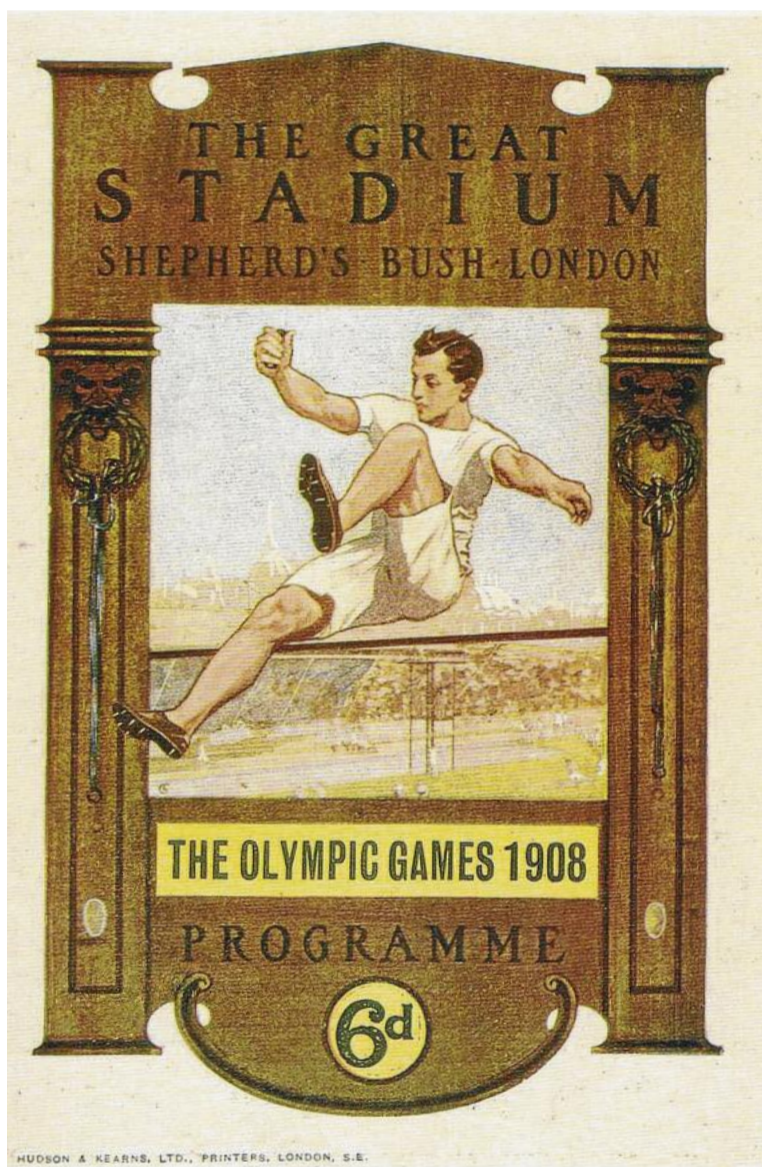

Xavier Romero
www.catalunya-postal.cat

Els Jocs Olímpics de Londres 2012 ja són història. A partir d'ara comença de veritat la tasca del col·leccionista, especialment la de l'aficionat dedicat a la temàtica esportiva i olímpica, aquella que el portarà a anar recollint, classificant i estudiant tota mena d'objectes commemoratius d'aquest esdeveniment esportiu i mediàtic que se celebra cada quatre anys i que ha tingut per tercer cop com a seu la capital britànica. Precisament reproduïm el cartell oficial de la primera cita olímpica a Londres, la del 1908, que va coincidir amb l'Exposició Franco-Anglesa, i que va ser una de les edicions que menys ressò documental va deixar.

La primera celebració de l'era moderna dels Jocs es va fer a Atenes l'any 1896; seguirien l'any 1900 a París, i el 1904 a Saint Louis (Estats Units), sempre en paral·lel a exposicions universals. D'ençà d'aquelles trobades precursorres, se'n pot seguir el fil a través de les petites actes notariales que representen els segells, les monedes i altres efectes de col·leccionisme, fins a Barcelona '92, considerats com els millors Jocs de la història, els organitzadors dels quals van tenir la sensibilitat inspirada pel gran filatelista que va ser Joan Antoni Samaranch, president del Comitè Olímpic Internacional, per deixar una empremta inesborrable en aquest sentit.

El mateix Samaranch va dir entre altres coses en la presentació del primer dels dos volums *Postes, Philatélie et Olympisme*, que es va fer a Lausana l'any 1984 i per a la qual comptà amb la inestimable col·laboració del seu assessor, el també barceloní Josep M. Vidal Torrens: «La filatèlia fou definida al Congrés Internacional Filatèlic de Barcelona, CIF-60, com una ciència auxiliar de la història. Els filatelistes saben perfectament que una col·lecció de segells pot esdevenir quelcom ben important qualsevol que sigui la seva variant. El tema concret de l'Olimpisme abunda en segells, oblitacions i documents diversos des de la mitologia sorgida de les brumes de l'Olimp a la tècnica sofisticada dels satèl·lits i de l'electrònica, passant per la història, l'arqueologia, l'art,

l'humanisme i la fraternitat universal».

Un altre punt a tenir en compte quan parlem d'aquests col·leccionismes populars és el de la seva estreta vinculació amb la mitologia grega. Des d'aquells primers Jocs celebrats durant la lluna plena entre juliol i agost de l'any 776 abans de Crist a la ciutat sagrada d'Olímpia, la influència dels dotze déus grecs ha estat invariable: Zeus, Arès, Poseidó, Héphaïstos, Apollon, Pallas-Athéna, Déméter, Artémis, Hèra, Hestia i Afrodita.

I per cloure, recordar el veritable impulsor dels Jocs moderns, Pierre de Fredi, baró de Coubertin (París, 1863-Ginebra, 1937), que renovaria l'espírit olímpic i dedicaria la seva vida i patrimoni a l'ideal de fraternitat esportiva internacional, el moviment que tot i les recents incorporacions de participants professionals continua vigent i centrant l'atenció de tot el món. El primer segell dedicat a Coubertin va aparèixer l'any 1939 a Haití, un facial de 60 cèntims amb sobretaxa de 40 cèntims més en benefici de la construcció de l'estadi municipal de Port-au-Prince.

Gironins del segle XIX

Joan Carreras Dagàs

En qualsevol racó de la casa hi havia llibres. De totes mides i colors. Si uns eren vells, els altres encara ho eren més. Un dia al vespre, se'ls va mirar com si no hagués estat ell qui els hi hagués posat, un a un, a còpia d'anys; ben bé com si els descobrís en aquell moment. I fou llavors quan va pensar que calia prendre una decisió.

La vida de Joan Carreras Dagàs sempre va estar lligada a la música. Nascut a Girona el setembre de 1828, quan tot just tenia vuit anys va entrar com a escolà al Cor de la Catedral. En aquells moments, el mestre de capella de la Seu era Josep Barba que, juntament amb l'organista Antoni Vidal –mestre de capella de la col·legiata de Sant Feliu–, foren els seus dos grans mestres.

El 1850 va obrir una acadèmia anomenada Establiment Musical, des de la qual va donar a conèixer els mètodes pedagògics més moderns, basats en els treballs de Czerny, Vigerie, Rodolph, Espinola... A més, cada mes els alumnes feien un concert per demostrar els seus progressos. L'any següent fou nomenat mestre de capella de la Catedral i compaginà les dues feines, fins que el 1860 va guanyar les oposicions per esdevenir director de l'Escola de Cecs de Barcelona. Aprofitant el trasllat a la capital catalana, va formar part de l'orquestra del Gran Teatre del Liceu i va col·laborar amb l'església de Santa Maria del Pi.

El 1876 va anar a França per ser mestre de capella de Pons, càrrec que va ostentar només quatre anys ja que el 1880 va aconseguir la mateixa plaça però a La Bisbal d'Empordà. L'arribada de Carreras Dagàs va tenir una enorme transcendència a la localitat, ja que va ser un dels impulsors de la creació de la Principal de La Bisbal. La seva idea era que els seus alumnes tinguessin un espai per posar en pràctica el què aprenien a les seves classes; així, molts dels primers músics de la cobla van ser deixebles seus.

Més enllà de la docència i la composició, una de les seves passions era col·leccionar llibres de temàtica musical. El seu fons va arribar ser tan notable que l'Estat francès li va voler comprar, però ell va preferir que es quedés a Catalunya. I tot i que l'oferta econòmica era més baixa, va vendre'l a la Diputació de Barcelona. Actualment, es troba a la Biblioteca de Catalunya.

Joan Carreras Dagàs va morir a La Bisbal el desembre del 1900, quan tenia 72 anys.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador
i periodista